

AK-29

Pátý ročník, čtiřycáté první číslo, datum ponížené drby, cena potěmkinova
Spolupracovali: Jiří „Kyril“ Kačur, Johann Sebastian Cháb, Adam Panáček

Rozhovor s Jiřím Kačurem, sklepníkem holešovickým

Definujte zdravý rozum a nejděte jeho uplatnění v životě.

Děkuji za optání, ale ptáte se někoho, kdo je se zdravým rozumem v koncích. Někoho, kdo vám na ten váš zdravý, logický a především pragmatický rozum u vysoké sere - ano sere. Ale nedáte-li jinak, a vím, že nedáte a budete mne tak dlouho obtěžovat, až ze mne nakonec vypáčíte přinejmenším kopenec do zadku, tak já vám k tomu vašemu zdravému rozumu něco řeknu. Považuji ten vrcholný květ evoluce v té podobě, v níž se nejčastěji bohužel projevuje, za její nejnerozumnější projev. Jako by snad byla u konce s rozumem a tak přišla s vylepšením - totiž se zdravým lidským rozumem, jehož možnosti vytváření sebedestrukčních a destruktivních účinků na vše kolem - včetně sebe sama, jsou doslova neomezené a vpravdě vynalézavé a myslím si, že se zase po několika desetiletích zdánlivého klidu, opět ocitáme v silovém poli jeho negativního působení. Čirá racionalita je pěkná věc a logická pojednání jsou poměrně uklidňující četbou. A se rovná A a B se nerovná A, takže z toho všeho plyne, že by si měl každý hledět svého a plnit pěkně zvesela užitečné úkoly života a příliš přitom neremcat a hlavně by měl každý plodně přispívat svým drobným dílem k té lepší budoucnosti, k níž se ovšem při používání toho zdravého rozumu přeci nikdy nemůžeme dostat. Nebyli snad v minulém století všichni v tom Německu tak rozumní a tak logičtí? Byli a proto to tam dopadlo tak, jak to tam dopadlo.

Zdravý lidský rozum se dá našťestí také používat nerozumně a snad pouze díky tomu si všichni „nerozumní jedinci“ ještě nepodřezali žíli.

Řeknete mi prosím pěkně k čemu je dobré to chození do práce a to věčné pobíhání od něčeho k něčemu, když stejně v těch zaměstnáních vytvářejí lidi úplný hovno? Nemyslete si, že bych snad měl něco proti řezníkům a pekařům a třeba také opilcům. To nikoli a dokonce nemám nic proti chronickým kuřákům a dokonce ani proti kočovným cikánům a potulným psům a kočkám a nevadí mi ani kominíci a poustevníci a dokonce mi ani nevadí svářeči a kouzelníci, ale vadí mi pane manažeři a exekutivní direktori a bonitní poradci a expansionální expansionisté a podnikaví přizdisráči a vyžírka a lháři a všichni ti usměvaví uživatelé čistého zdravého rozumu, kterým by nikdy na rozum nepřišlo, že je někdy lepší pít rum než brousit rozum, a proto mi vážený pane ode dneška raději říkejte Oxide, neboť stal se ze mne oxid podzemní - zvláštní to odrůda podzemního myslitele, který ze svého knižního sklepení vede partyzánskou válku s tím vaším zdravým rozumem. Není to příliš jednoduché, ale jde to, ale nejdříve se musím zde dole seznámit vyloženě teoreticky s tím, kde se nám tady ten zdravý rozum vzal a není-li třeba na vině třeba ta filosofie a tak jsem se tady dole pustil do studia pramenů vývoje toho zdravého rozumu, jehož začátky musíme přeci hledat kdesi v dálkách času a v našem případě ve Starém Řecku a narazil jsem tady dole na taková jména jako Platon a Parmenides a třeba také Aristoteles a zjistil jsem si, že třeba ten Platon byl skutečně pěkný ptáček, vážený pane, neboť jeho model společenského zřízení, tak jak nám jej ten starý idealista podává ve své Ústavě, jest modelem, v němž bych chtěl žít leda tak přikováno někde v temnotách té příslovečné platonské iluze oddávající se iluzím, neboť v tom zdravým rozumem vybudovaném státě bych vsuktu žít nechtěl.

Antikvář pohovoří a neztratí tvář

Mne poslední dobou trápí především otázka, jak se to má s jedním a mnohým a především, jak to tenkrát ten Parmenides myslel s tím, že pohyb je iluze a že změna vlastně není možná. A za to vše vděčím tomu, že jsem začal používat ten zdravý lidský rozum nerozumným způsobem a začal jsem vrtat v základních filosofických otázkách místo toho, abych si i nadále pouze vrtal prasklým párátkem v zubech. Může za to ovšem také špatně pochopená četba špatných filosofických příruček a také nezakrytá snaha vypadat chytřeji než ostatní, neboť o tom, kdo si vrtá v zubech párátkem a navrch při tom pronáší temné metafyzické prupovídky, si každý musí říci, že ten chlap sice vypadá jako úplný pitomec, ale přeci jenom na něm podle těch jeho chytrých řečí asi něco bude, a tam mi tedy již nezbyvá než, abych v nich přeci jenom pokračoval a pochlubil se vám tím, že jsem si tedy kdesi přečetl, že Parmenides kdysi tvrdil, že je pouze jedno a že to jedno je nehybné a že tam prostě vůbec nepřichází v úvahu možnost nějaké změny a mně tedy již delší dobu vrtá hlavou, jak to ten Parmenides vlastně myslel.

Knižní doporučení

Nepořizujte si domů knihy, neboť jedině tak se můžete vyhnout srdcervoucím scénám při jejich rozprodávání po různých antikvariátech. Já měl to štěstí, že si je mohu rozprodávat sám, ale většina již takové štěstí nemá a tak je jejich neštěstí zdvojnásobeno rozprodávat své zamilované svazky bezcenným knižním handlířům, kteří vám za ně povětšinou nedají ani ten zlámaný groš a věřte mi, že vás mohou v životě potkat různé zvláštní situace, kdy se vám náhle a kupodivu nějak nedostává hotovosti, za což mohou všelijaké neblahé okolnosti, za nimiž se většinou také tyčí temné postavy věřitelů doprovázených popravčími, jimž se dnes říká exekutoři - a na vás mám právě spadeno kluci, právě na vás, a doufám, že v příštím čísle vás pořádně propereme a probereme a to přímo adresně, ale nyní vás nechám spánembohem na pokoji, protože potřebuji dokončit to knižní doporučení, v němž vám milí zlatí zkrátka musím doporučit, abyste si knihy domů nepořizovali, neboť jedině tak se můžete vyhnout srdceryvným dilematům jako například - mám si ponechat ty Symbolické formy či nikoli a co tady ta Mimesis od Ericha Auerbacha? Prodat či neprodat? A co tady to Pozdní léto od Adalberta Stiftera? To bych si snad ještě mohl chvíli doma ponechat, ale nakonec ji přeci jenom budu muset také prodat. Těžké, přetěžké rozhodování, ale nesmlouvavá realita mnohdy rozhodne věci rychleji a účinněji a právě ji tedy musím poděkovat, že jsem se těch knih začal zbavovat.

minuta ticha za zbabraný život

gustav se postavil do pozornosti. vypjal prsa. ztuhl v existenci jako ona v něm. očekával nadcházející se stoickou blbostí. první rána latě jej šlehla přes nahá lýtka. druhá mu rozervalo stehno. gustav stál, mlčel, pohled upřený. záda se rozšklebila trznými ránami. předpaž, zazněl rozkaz, gustav natáhl ruce. lat' mu je srazila k tělu, kosti se lámaly. vše na tomto obraze bylo nelogické. byla jen lat' a byl jen gustav, lat', předpokládejme, držel někdo v ruce, pro snadnější asociace čtenářovy. gustav ztratil místo na světě, stal se ničím, ničím, které usiluje o existenci poslušností, ohleduplnou blbostí, poděkováním v hlubokém předklonu. gustav přestal být užitečný, přestal být zneužitelný, a tak natahoval ruce a nechal si je lámat a rozdírat a drásat a thrat a ničit a byl spokojen, že slouží alespoň k něčemu, ač k něčemu prachmizerně hloupému a bezvýznamnému a zbytečnému a gustav se stal systémem. prototypem. ukázkovou dehonestací člověka pro potěšení latě a něčí ruky. stačilo by jen obrátit děje, kdy se předpažená ruka chápe latě a na oplátku bije ruku, jež před okamžikem hýkala ogasmickými záchvěvy sodomie. gustav by stál, zohaven nádechy, v ruce lat', a před sebou rachitický zmrzek plný strachu, odporu a strachu, odporu a strachu a strachu a odporu, štítivosti, jež dělá z člověka monstrum, bestii, jež trestá, protože pouze lat', ta příslovečná, kalkulatelná, je schopná trestat, ruka, obzvláště ta něčí, ta je přebírá její sílu, její charisma.

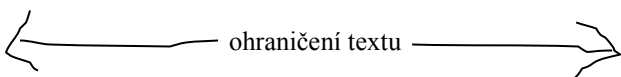
byly ukradeny životu jeho dimenze. říkají, že jsme je sami odvrhli, nikdo přeci neodhodí nohy jen proto, že si chce na chvíli sednout.

Lití olova do otevřených očí redakce časopisu AK-29

Toto je jedenačtyřicáté číslo časopisu AK-29 (od tohoto čísla se jedná již čistě a doslova o sklepní práci). Proto nastává čas pro jisté shrnutí dějin. Tímto číslem totiž začínáme nakusovat již pátý ročník.

Čeho jsme se za tu dobu dočkali? Čeho jsme se domohli?

Naše pravidelná a vyhledávaná rubrika pro mladší věkem, tedy Dětské okénko, byla přerušena jakýmsi grafickým šmahem v čísle 28, v kterém jsme se představili i v novém hábitu. Bez chlívčků na písmenka, s větším příspěvím obrazové přílohy. Po jistém boji byl tento vizus po deseti číslech zrušen, protože si část redakce stěžovala na ministerstvu úzkých kolejí, že se, jaksi, bojí, že písmena prostě najednou zmizí, vykojejí se, přepadnou přes stránku.

Grafik ovšem nezrušil jen Dětské okénko, ale naprostou většinu pravidelných rubrik. Časopis AK-29, druhdy legendární, sklepní, ale konzervativní periodikum, se tak stal něčím novým. Oslovoval mladé. Snažil se být když ne interaktivní, tak alespoň aktivní. Ozval se dokonce první a nefalšovaný inzerent (tak ano, nic nám nedal, ale byl to inzerent, což se počítá). Upřímně, bylo nám to odporné, být čtení a propírání v diskuzích.

Čtyřicáté číslo tedy opět najelo na zavedené chlívčky pro text (jež tak připomínají ohradníky, ... snad před jatky, před porážkou, před krveprolitím, snad právě v nich a zde umírá písmeno za vyšší pravdu, ač si na ni redakce rozhodně nezavedla patentní úřad, zatím).

Počáteční nesmělé krůčky naší činnosti, kdy první číslo časopisu sepsal již zesnulý Johann Sebastian Cháb, byly tristní (čest Chábově památce, ale stálo to za hovno).

Plno hrubek, nesmělý projev jako před polibkem panny, logické vývody zcela minimální. Objevnost textů, nějaký přesah? Nic, pusté plkání o ničem.

A proto jsme se rozhodli, že časopis buďto zcela zničeme, nebo vytvoříme platformu pro ten nejspínavější bulvár, kde i Matka Tereza prožije svých sto orgasmů za minutu. Ne, nic by nám v něm nebylo svaté. Zdravý rozum velí, abychom se oddali první možnosti.

V tichosti zmizet z běhu dějin, ztratit se a čekat, tak jako všichni ostatní, na smrt.

Redakce o tom do příštího čísla bude uvažovat. Buďto něco vyjde, nebo skončí svět.

poetické třestění

nechci,
promiň, ale nechci
bojím se existence, řvu, abych ji
přeřval
nechci, promiň, opravdu ne.

a stejně přijde
otevře
pomalu zavře, zamkne, klíč zahodí
po něžném pohazení po tváři
ohne mě přes stůl
a neurvalostí vězně
na doživotí
mi

žijeme v bezčasi, příteli mrtvý
tvůj pád ze schodů
pouštěli v estrádě
pro pobavení milionů
pro pobavení umírajících

Zprávy z jiné společnosti

* cynismus naší doby - exekutor v stínu lípy kleče před sličnou slečnou, an nechává z retů slinout vroucí lásky vyznání, pohledem fixující její alfu romeo

* žijeme ve světě, kde vítězí koblihy a dluhy nad lži a nenávisť

* nebo nad námi vítězí jak koblihy a dluhy, tak i lež a nenávisť?

* a kam se vytratilo pozlátka pravdy a lásky?

* zle, matičko, zle... protože... zemřela matka, do hrobu dána, dluhy po ní zůstaly i přicházely každíčkého rána, exekutora na zádech nosily...

* rozum v hrsti nemá dostatečné nervové zakončení

* člověk s rozumem v hrsti není schopen složitějšího jednání nežli je kecnutí si na toaletní mísu a pročítání kresleného humoru

* pít může člověk do dvaceti, pak už má jen plakat

dětské okénko

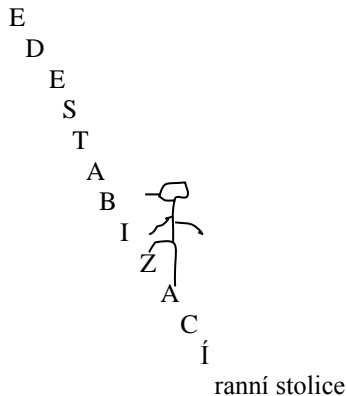
a děti dospěly. zářná budoucnost, nekonečný potenciál, ke kterému jsme, z rodičovských rolí, vzhlíželi a ke kterému jsme se, pro tu lepší existenci, modlili, se vypařil. zmizel ve výparech průměrnosti, alkoholismu, odporu k dědictví, které jsme dětem s nadějí v oku předávali. kam zmizela ta jiskra dětské hry, nadšení, kde byla udušena, kam se poděla? kdo tomu dítěti vysál život? proč se teď plouží? proč si nadbíhá na vidle? proč odpovídá jen na půl huby, jako kdyby neustále smlouvalo s hrobníkem o více zastrčeném místě na hřbitově? ne pro nás, ale pro sebe. pro vlastní již v mladosti trouchnivějící tělo. dítě, ta naděje budoucnosti, naděje lidstva, naděje, děje, je... e?
zemřelo dítě, do hrobu dáno, rodiče po něm zůstali, i kašlali na něj každické ráno, protože někde chlastali

mal som ja galánku, zomrela na syfi

v brně se otevřela první observatoř určená výhradně k vyvážení leukoplastí ze země. pan jaroslav tvrzený tvrdí, že kvůli této inverzní činnosti (neplést s mlhou), se nad českými bory a lesy zableskne středověk i s jeho mokřady namísto náměstí, bažinami namísto domů a močály namísto lidí. středověk, při němž přestanou hořet pouze lýtka, ale i ostatní části těla, včetně pohrudnic, tračníků či žaludků. dle tvrzeného se dá s úspěchem předpokládat, že úmrtnost obyvatelstva se přinejmenším zdvojnásobí. tvrzený ovšem skepticky dodává, že očekává spíše zpteronásobení. exekuční zákony prý přestanou platit jak je známe. exekutoři údajně převezmou dřívější metody exekucí a s majetkem zbaví dlužníka i utrpení života za pomoci svatých plamenů. hlavní slovo začne mít zase bůh. starozákonní, nutno dodat. a jak známo, ten neměl vždy náladu na nějaké hraní si na loajalitu, liberálno, toleranci a rasovou snášenlivost. byly i doby, kdy pro facku nešel daleko. ty doby, tvrdí tvrzený, jsou pomalu zpět. boží facka se tak stane základním právním reliktem. z bible i všech kázání byla preventivně vyňata slova o bohu odpouštějícím, milosrdném a podobně. na druhou stranu můžeme být rádi, že na nás nezaútočilo německo. tvrdí tvrzený. redakce se na jeho poslední tvrzení tváří skepticky. S němcem jde kolaborovat, s bohem už to je složitější.

Bůh je jen koncept

pilíř bilaterální politiky J

míč je na straně publika

d d dd d d
uu u u
oo o
čč
komín
komín
komín
komín
komín
komín
komín

krach místopředsedy strany strana

po namáhavém dni, který byl naplněn rokováním se spolustraníky, se miloš rozek vrátil spokojeně domů. byl místopředsedou strany strana, plnil se jeho sen. uvelebil se v posteli.

manželka: miloš, na zítra už nemáme žádné peníze

miloš: já vím

manželka: co s tím budeme dělat?

miloš: já nevím

manželka: tak dobrou noc

miloš: dobrou

soutěž...

mladí

nadějní

flexibilní

komunikativní

společenská

řekněte

opravdu to stojí za to?

nechcete si jít radši zasoutěžit?

Tak, na co čekáte?

Jděte už!

Antikvářovo pojednání o... přečíst, protože vás jako kouzelným proutkem zanesou do zcela jiných časů - hle drobná ukázka... i zeleň listů mne zaujala. Listí se skvělo bezúhonnou čistotou, nikde jsem na něm nezahlédl kazy, které se u růží vyskytují častěji než u jiných rostlin, ani žádnou z častých chorob. Nebylo vidět, ani jediný list, který by byl uschlý nebo rozežraný od housenek nebo opředěný pavučinami a zkroucený. Ani po mšicích, které se v růžích tak rády zahnízdí, nebylo stopy. Listy, dokonale vyvinuté, se bujně rozkládaly a zářily všemi odstíny zeleně. Promíchány s barvami květů tvořily na domě zvláštní povlak. Slunce, které pořád svítilo, a už skoro jen na ten dům dodávalo růžím a jejich zeleným listům ohnivě zlaté zbarvení. Konec citace.

Nekonečný prostor pro moudrost páně Kačura

Z Oxidova zápisníčku - Parmenides

Událost

Mocné síly pulsují tichým vesmírem. Chuchvalce zázračna krouží bezmezmezem a zmenšeniny těch vzdálených tajuplných dějů čekají zaklapnuty a uzavřeny v nehybnosti někdy též barevných fotografií na oči žasnoucího dítěte, které náhodně otevřelo právě onu správnou knihu, která mu otevřela oči a navždy zůstala v jeho paměti jako krvácející otazník.

Uzavřen v tísnivé pravidelnosti městských domů, čekal jsem na tramvaj, která by mne měla odvézt odtud z Revoluční ulice kamsi do Holešovic, a podívoval se nad pravidelnosmi a totožnostmi světa, do něhož jsem bůhvíproč vplul kdysi před padesáti lety. Kdesi pulsují mocné síly pohybující a zneklidňující moji mysl, do níž se mi vtírala neodbytná myšlenka či věta - vše je v pohybu - a vskutku vše tomu nasvědčuje a výrazem oné neúnavné pohyblivosti světa byly také ty rachotící elektrické vozy projíždějící kolem mne uzavřeným, umělým a téměř pravoúhlým údolem jedné pražské ulice, neboť onoho dne jsem se jako již ostatně pokolikáté opět nacházel v centru Prahy a věděl jsem, že tam za těmi mlčenlivými fasádami stojí již po staletí HRAD, který jsem si měl zanedlouho možnost opět prohlédnout z pohupující se tramvaje odvázející mne kamsi do Holešovic, ale to se ještě nestalo, protože jsem stále stál na chodníku a nechával kolem sebe projíždět jednu tramvaj za druhou, protože moji neklidnou a pohyblivou mysl zaměstnávala ta věta, že je vše v pohybu, z níž jsem si mohl „vypreparovat“ také krátkou větu nesamozřejmého obsahu, že vše je, za níž by mohla následovat další věta ukončená dalším krvácejícím otazníkem. Vesmír je tedy oním vším, co je a jak to je? V POHYBU - věčném pohybu? Kolem mne s podivuhodnou pravidelností neustále projížděly červenobílé pražské tramvaje, poháněné mocnými, tajuplnými nesamozřejmými silami, o nichž jsem si kdysi v mládí čítával s užaslými očima. Jaké to pravidelnosti nalézá zvědavý lidský duch v projevech neklidně kolotajícího světa. Vše je pohybu, ale onen pohyb se dá vyjádřit v jakýchsi neměnných stálých, nehybných a nepohyblivých zákonitostech spočívajících v sobě s gramatickou soběstačností třeba takového písmene A, které jím zůstává nehledě na mnou proměnu, jež je mu dopřávána v jazyku. OPAKOVÁNÍ A PRAVIDELNOST A TOTOŽNOST. Bez pravidelného jízdního řádu tramvajového provozu bych do těch Holešovic nikdy nedojel, anebo možná také dojel, ale pocíťoval bych jistě hlubokou nevolnost z té prazvláštní, nečekané a náhlé nepravidelnosti světa. Narození, smrt, roční období a všechny ty skryté pohyby a fyziologické funkce jsou ohlasem skrytých pravidel. Ty projíždějící tramvaje si byly dosti podobné, ačkoliv tu a tam kolem projely různé typy a modely a přiznám se vám, že já nejraději nastupuji do těch vozů z šedesátých či sedmdesátých let minulého století, jimž se ty nové hranaté a těžkopádné tramvaje nemohou zkrátka vůbec vyrovnat. Jaký to rozdíl mezi usednutím do elegantně prohnuté červené či šedé plastové sedačky a té nové, hranaté záležitosti.

Konečně jsem nastoupil do jedné z tramvají a byl to bohužel ten diletantský neforemný patvar, do něhož mi bylo dáno mým vlastním svobodným rozhodnutím nastoupit, ale vystoupit z toho již nebylo možné, protože se za mnou působením mocné tajuplné elektrické síly zavřely dveře a já se tak ocitnul v tramvaji plné hluku a smíchu a dětského brebentění, neboť vůz byl plný dětí jedoucích patrně na nějaký školní výlet. Možná jely do botanické zahrady, možná jinam, ale jejich nadšené hučení jejich nadšené komentáře a plácání pátého přes deváté, což samozřejmě není pouhou omluvitelnou a pochopitelnou výsadou mládí, ve mně začalo vyvolávat obrazy, vnitřní mlhavé obrazy, klouzající neviditelně a tiše po obrazu Hradčan vstupujícího tam odkudsi z neskutečné dále vnějšího, zdánlivě tak nehybného světa. Viděl jsem nebytí jako tmavou plochu, což je samo o sobě protimluvem prvního řádu, neboť také taková plocha nějak je a účastní se bytí. Neviděl jsem tedy nebytí, nýbrž abstraktní svět možností, neurčitě a mlhavě, a viděl jsem kolem sebe zář a úžas a nadšení těch dětských duší, které tady kdysi byli, ale pouze jako možnosti, možnosti světa a které tady pohlceny samozřejmostí svého života jely kamsi na výlet s několika učitelkami uklidňujícími své neklidné svěřence větami jako – „Jirko, to snad nemyslíš vážně...“

Tak jsem tedy byl účasten na události. Nastoupil jsem do tramvaje a také jsem z ní vystoupil. Mezitím po městě jistě podobným způsobem vystoupilo a nastoupilo mnoho dalších účastníků dnešního pražského provozu, který je součástí rušného provozu světa a vesmíru, který je účasten čeho? Je to snad vše? Sestoupil jsem dolů do svého sklepa, do svého sklepa plného knih, které ale snad již ani nejsou moje, protože mně tady již nic nepatří. Nejdříve jsem si myslel pravý opak, že svět patří mně, ale čím dále více jsem okolnostmi přesvědčován o pravém opaku, ale to není důležité.

Dole ve sklepech, kde mi nedávno odřezaly trubky topení, jsem si sedl za stůl a zapnul jsem si počítač, neboť žiji v době přerodu světa, což dnes málokdo vidí, ale já tady dole v tom sklepech cítím, že se svět proměnil a že právě dnes skončil věk těla a začal věk strojů, ale dnes to ještě nikdo nevidí...